

קונטרס

לֵאזֵן אֶתָהּ רֵץ

יעורר ויגלה לכל בר ישראל, שיזכה לישוב דעתו
בזה העולם היכן הוא נמצא, ואל יפל בדעתו כלל,
מכל מה שעובר עליו, ויורהו את דרך האמת לילך
בה ולעבור את זה העולם העובר בשלום ובאהבה.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תוכב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: רוֹאִים בְּנֵי-אָדָם רָצִים
וּמְתָרוּצְצִים, וְאֵינָם יוֹדְעִים עַל מַה הֵם רָצִים וְאֵל
מַה הֵם בָּאִים, וְלִכֵּן רָאוּי לְכָל אֶחָד לְשָׂאֵל אֶת
עַצְמוֹ: לְאֵן אַתָּה רָץ?! וּכְשֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל לִוְמַד
תּוֹרָה, הוּא רָץ אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּכְשֶׁמְקַיֵּם
אֶת הַמְצֻוֹת, הוּא רָץ אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וּכְשֶׁמְתַפְּלֵל הוּא רָץ אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכֵן
בְּכָל דְּבָר טוֹב שְׂאָדָם עוֹשֶׂה, הוּא רָץ אֶל
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מַה שְׂאִין כֵּן אִם זֶה אֵינוֹ
קָשׁוּר אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא רָץ לְגִיּהֲנוּם.
(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתכא)

קונטרס

לָאָן אַתָּה רָץ

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְהִתְיַשֵּׁב בְּזוֹה הָעוֹלָם וְלִשְׁאֹל אֶת עֲצַמְכֶם: "לָאָן אַתָּה רָץ?! " אָנוּ רוֹאִים בְּנֵי-אָדָם שְׂבוּרִים וְרְצוּצִים, עוֹבְרִים עֲלֵיהֶם כָּל מִינֵי בְּעִיּוֹת בְּחַיִּים, וְאֵינָם יְכוּלִים לְשִׁית עֲצָה לְנַפְשָׁם מֵהַלְעֲשׂוֹת, וְלָכֵן נִכְנָסִים לְבְּעִיּוֹת גְּדוּלוֹת יוֹתֵר; וּבְמִקּוֹם שָׂאָדָם יְרוּץ וְיִבְרַח אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא נוֹתֵן לְעֲצָמוֹ עֲצָה לְבָרַח מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלָרוּץ אֶל הַשָּׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו, אֶל רְשָׁעִים אַרוּרִים, אֶל עֲדַת נוֹאֲפִים, וּבְזוֹה נִסְתַּבֵּךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְלִהְפֹךְ — כְּשָׂאָדָם זוֹכֶה וְשׂוֹאֵל עֲצָמוֹ: "לָאָן אַתָּה רָץ?! " וּמְשִׁיב לְעֲצָמוֹ: אֲנִי רָץ אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂמַחֲיָהּ וּמְהוּהָ וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ, וּבּוֹרַח אֶל הַחֲכָמִים וְהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּם, הַמְּגַלִּים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזַכֵּךְ כָּל חַיָּו הֵיוּ מִשְׁתַּנִּים לְגַמְרִי. וּכְמוֹ שָׂרְבְנוּ ז"ל

לָאָן אַתָּה רַץ

אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י'): מה שֶׁהָעוֹלָם רְחוּקִים
 מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאֵינָם מִתְקַרְבִּים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, הוּא רַק
 מִחֲמַת שְׂאִין לָהֶם יָשׁוּב הַדַּעַת, וְאֵינָם מִיִּשְׁבִּים עֲצָמָם;
 כִּי הָעֶקֶר לְהַשְׁתַּדֵּל לְיִשָּׁב עֲצָמוֹ הַיֵּטֵב, מֵהַתְּכַלִּית
 מִכָּל הַתְּאֻוֹת וּמִכָּל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה — הֵן הַתְּאֻוֹת
 הַנִּכְנָסוֹת לַגּוֹף, וְהֵן הַתְּאֻוֹת שְׁחוּץ לַגּוֹף, כְּגוֹן: כְּבוֹד,
 וְאִז אִם יִהְיֶה לוֹ יָשׁוּב הַדַּעַת אֲמֵתִי, יִזְכֶּה לָשׁוּב לְהַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ. אִךְ מֵאַחַר שְׂאִין לְאָדָם הַיָּשׁוּב הַדַּעַת הַזֶּה
 לְשָׂאֵל עֲצָמוֹ: "לָאָן אַתָּה רַץ?!" כִּי הוּא כָּל-כֶּף רְגִיל
 בְּשִׁגְרָה לְרוּץ, לְרוּץ וְלְרוּץ, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לָאָן רַץ, מִחֲמַת
 הָעֵדֶר יָשׁוּב הַדַּעַת. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל: מֵדוּעַ אֵין לְאָדָם
 יָשׁוּב הַדַּעַת? כִּי הוּא בְּמָרָה שְׁחוּרָה, בְּעֲצָבוֹת
 וּבְדַכְאוֹן, אֲזִי אֵינוֹ יָכוֹל לְהִרְחִיב דַּעְתּוֹ; כִּי מִי שֶׁהוּא
 בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, יוֹדֵעַ אֵת הַדֶּרֶךְ לְהִיכֵן לְבָרַח?! לְמִי
 לְבָרַח?! אֲבָל מִחֲמַת שְׂאָדָם בִּיאֹוֶשׁ, אֵינוֹ יוֹדֵעַ אֵיֵה
 הַדֶּרֶךְ?! לְהִיכֵן לְרוּץ?! וְלְמִי לְרוּץ?! וְאֵלוֹ כָּל
 הַבְּעִיּוֹת שֶׁכָּלְנוּ סוֹבְלִים בְּזֶה הָעוֹלָם, הַכֹּל מִחֲמַת
 שְׂאֵינָנוּ שׂוֹאֲלִים לְעֲצָמָנוּ: "לָאָן אַתָּה רַץ?!" אָנוּ
 כָּל-כֶּף רְגִילִים בְּשִׁגְרָה הַיּוֹם-יּוֹמִית, עַד שְׂאִין לָנוּ יָשׁוּב
 הַדַּעַת כְּרַגֵּעַ, וְזֶה אֲשֶׁר מְבִיא אוֹתָנוּ לְמָרָה שְׁחוּרָה
 וְלְעֲצָבוֹת; כִּי אִם הָיִינוּ זוֹכִים לְיִשָּׁב עֲצָמָנוּ, מֵהַ
 הַתְּכַלִּית בְּזֶה הָעוֹלָם?! וְלָמָּה בָּאנוּ לְזֶה הָעוֹלָם

הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמִרִי?! וְהֵינּוּ מְחַפְּשִׁים וּמוֹצְאִים אֶת
הַצְּדִיק הָאֵמֶת, אֶת הַחֶכֶם שְׁבַדוֹר, הַמְּגַלֶּה אֶת הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא בְּגִלּוֹי נוֹרָא וְנִפְלְא כְּזֶה, עַד שֶׁכָּל אֶחָד
מֵאֲתָנוּ יֵדַע שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין
וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וְאִין שׁוּם מְצִיאוֹת
בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, אֲזִי הֵינּוּ פּוֹתְחִים אֶת הַפֶּה
וּמְדַבְּרִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. כִּי לָמָּה אָדָם אֵינוּ מְדַבֵּר אֵלָיו
יִתְבָּרֵךְ? מִפְּנֵי שֶׁאֵין לוֹ יְשׁוּב הַדַּעַת, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא נִמְצָא פֶּה. וּמְדוּעַ אֵין לוֹ יְשׁוּב הַדַּעַת? כִּי הוּא
בְּמִרְיוֹת וּבְעֲצָבוֹת. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סִימָן
נב): עֲצָבוֹת זֶה כְּמוֹ שֶׁמִּישָׁהוּ בְּכַעַס וּבְרָגֶז עַל הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וּמִתְרַעַם וּמִתְלוֹנֵן עֲלָיו יִתְבָּרֵךְ, מִפְּנֵי
שֶׁאֵינָנו עוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ; בְּנֵי-אָדָם יֵשׁ לָהֶם קִשְׁיוֹת עַל
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, "הִיתְכֵּן", הֵם שׁוֹאֲלִים, "שְׁעוֹבְרִים
עָלַי כָּל-כָּף הַרְבֵּה מִשְׁבְּרִים וְגַלִּים?! " בְּמָקוֹם שֶׁאָדָם
יֵישֵׁב עֲצָמוֹ, הָרִי עֲשֵׂה כָּל מִינֵי מַעֲשִׂים מְגַנְיִים, כָּל מִינֵי
עֲבֵרוֹת וְחַטָּאִים, עִם כָּל זֹאת זָכָה בְּזִכְיוֹת חַנּוּם, וּכְבָר
חֲזַר בְּתִשׁוּבָה, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַבֵּל אוֹתוֹ. תַּחַת
זֹאת יֵשׁ לוֹ קִשְׁיוֹת וּסְפִקוֹת עַל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא:
מְדוּעַ אֵינוּ עוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ?! אֲשֶׁר זֶה בָּא מִהָעֲצָבוֹת
וְהַדְּכָאוֹן הַפְּנִימִי שֶׁיֵּשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ. כִּי
לְהִפָּךְ — אִם אָדָם זוֹכֶה וְחוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה אֶל הַקְּדוֹשׁ-

בְּרוּךְ-הוּא, וְשׁוֹבֵר לְבוֹ לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, הוֹלֵךְ בְּמָקוֹם
 שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וְיוֹשֵׁב שָׁם וּמֵיִשֵׁב עֲצָמוֹ: "הָרִי
 סוּף כָּל סוּף עָבְרוּ לִי בַחַיִּים כָּל-כֶּף הַרְבֵּה שָׁנִים, וְעַדִּין
 לֹא הִגַּעְתִּי לְשׁוֹם מָקוֹם". וּמִתְחִיל לְדַבֵּר בְּשִׁפְתֵי הָאֵם
 שְׁלוֹ, וְשׁוֹפֵךְ לְבוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְאֵף שִׂידְמָה לוֹ בְּתַחֲלָה
 שְׂאֵף אֶחָד אֵינּוּ שׁוֹמֵעַ אוֹתוֹ, כִּי בּוֹדָאֵי קָשָׁה לְאָדָם
 שְׂתַתְּקַבְּלָנָה תְּפִלוֹתָיו תִּכְף-וּמָיֵד, כִּי סוּף כָּל סוּף הִיָּה
 בְּחַשְׁףֵךְ עַד עֵתָה, עָשָׂה כָּל מִינֵי מַעֲשִׂים רָעִים, אֲזִי אוֹרֵךְ
 זְמַן עַד שְׁמוֹרִיד מֵעֲצָמוֹ אֶת כָּל הַמְּסַכִּים הַמְּבַדִּילִים
 בֵּינוֹ לְבֵין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שְׁמוֹרִיד אֶת
 הַכְּפִירוֹת שְׁנִכְנְסָה בּוֹ, כִּי הִפְשַׁע שֶׁל הָאָדָם מְכַנְּסִים
 כְּפִירָה לְאָדָם (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת אַמּוּנָה, סִימָן כב); וּכְכֹל שְׂאָדָם
 מִתְחַזֵּק וְהוּא בְּשִׁמְחָה, אֵינּוּ נוֹתֵן לְעֲצָמוֹ לְהִשָּׁבֵר,
 אֲדַרְבֵּה! מִתְּפִלֵּל לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מְבַקֵּשׁ אֶת
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵף שְׂיֵשׁ לוֹ לֵב נִשְׁבֵּר, אֲבָל זֶה
 עֲנִין אַחֵר לְגַמְרֵי, לֵב נִשְׁבֵּר זֶה שׁוֹנֶה לְגַמְרֵי מֵעֲצָבוֹת;
 עֲצָבוֹת זֶה מִחֲמַת שֶׁהוּא בְּכַעַס, כְּבִיכּוֹל, עַל הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא שְׂאֵינּוּ עוֹשֶׂה חֶפְצוֹ, אֲבָל לֵב נִשְׁבֵּר, שְׂיִוְדַע
 שְׂעָשָׂה עַד עֵתָה מַעֲשִׂים בְּלִתֵּי רְצוּיִים, וְעֵתָה מְקַבֵּל עַל
 עֲצָמוֹ שְׂלֹא יַעֲשֶׂה יוֹתֵר, אֲזִי לְבוֹ נִשְׁבֵּר לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וּמְבַקֵּשׁ מֵאֵתוֹ יִתְבַּרֵךְ שְׂיִוְצִיאוּ מִן הַמָּקוֹם הַזֶּה
 וְכוּ'; אִם אָדָם יְהִיָּה חֲזָק בְּזֶה, כָּל חַיָּו יִלְכוּ בְּצוּרָה

אַחֲרַת; כִּי אִינוּ דוֹמֵה אָדָם שְׁפָל־כֶּף חֲזָק בְּאַמוּנָה
 בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְיודֵעַ שֶׁהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נִמְצָא
 פֹּה בְּזֶה הָעוֹלָם אִתּוֹ, עֲמוּ וְאַצְלוּ, וְכָל הַבְּרִיאָה כְּלָה
 זֶה אֱלֻקוֹת, אֲלֵא נִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוּ בְּלְבוּשׁ הַזֶּה שְׁלִמְרָאָה
 עֵינֵינוּ, כִּי הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְלַבֵּישׁ עֲצָמוּ בְּכָל מִינֵי
 הַסְּתָרוֹת, לְבוּשִׁים וְכִסּוּיִים, אֲבָל הוּא נִמְצָא פֹּה. אִם
 אָדָם מַחְדִּיר דְּבַר זֶה הַיֵּטֵב בְּלִבּוֹ, אֲזִי מֵהַפֶּךְ אֵת כָּל
 הַמְרִירוֹת וְהַדְּחָקוֹת שֶׁלוֹ אֶל הַרְחָבוֹת גְּדוּלוֹת, וְזוֹכֵה
 שֶׁמִּשְׁתַּנִּים כָּל חַיּוֹ, וְיוֹצֵא מַגְלוֹתָיו וּמְצַמְצוּמָיו, וְנִתְקַיֵּם
 אֲצִלוֹ מֵאֲמַר הַנְּבִיא (ישעיה נה, יב): "כִּי בְשִׁמְחָה תֵצֵאוּ
 וּבְשָׁלוֹם תּוּבְלוּן, הֵהָרִים וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ לְפָנֵיכֶם
 רְנָה"; בְּרַגַע שֶׁאָדָם מִתְחִיל לְהִסְתַּפֵּל רַק עַל הַרוּחָנִיּוֹת
 שֵׁישׁ בְּכָל דְּבַר בְּעוֹלָם, וּמִתְחִיל לְהִשְׁתַּוְּקֶק רַק אֵלָיו
 יִתְבָּרַךְ, אֲזִי נִתְרַחֵב לוֹ הַמַּחַ וְהַדַּעַת וְהַשְׁכָּל וְזוֹכֵה
 לְשִׁמְחָה, וְאֲזִי רוֹאֵה שְׁפָל הֵהָרִים וְהַגְּבָעוֹת וְכָל עֲצֵי
 הַשָּׂדֶה הֵם שֶׁל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. לְזֹאת, כָּל חֲכָמַת
 הַקְּבֵלָה הִיא לְמוֹד עֲמֵק מְאֹד, שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְמַצֵּא אֵת
 הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְכָל דְּבַר פְּרֻטִי, אֲבָל לְזֶה צְרִיכִים
 הַמּוֹן הַתְּחִזְקוֹת בְּחַיִּים, כִּי עוֹבְרִים עַל בְּנֵי־אָדָם
 מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים כְּאֵלוֹ, שֶׁחוֹשֵׁב בְּכָל פַּעַם כְּאֵלוֹ אֲבָד
 מְנוּס וְתִקְנָה מִמֶּנּוּ, וּמִזֶּה בָּא שֶׁאָדָם סוֹבֵל כָּל־כֶּף
 הַרְבֵּה, כְּמֵאֲמַר הַנְּבִיא (ישעיה מב, יז): "נִסְגְּרוּ אַחֲרָיִךְ יְבוֹשׁוּ"

בִּשְׁתֵּי הַבְּטָחִים בַּפֶּסֶל, הָאֹמְרִים לְמַסְכָּה אַתֶּם אֱלֹהֵינוּ; אֵלֹהֵי שְׂבוּרָחִים מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנִסְגּוּ אַחֲרָיִךְ, הֵם סוּבָלִים כָּל הַבּוֹשׁוֹת, מִדּוּעַ? כִּי בּוֹטָחִים בַּפֶּסֶל, וְאֹמְרִים לְמַסְכָּה אַתֶּם אֱלֹהֵינוּ. בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הָאֵינְכֶם שָׂמִים לֵב, שְׁכַל מֵה שְׂאֵתֶם רוֹאִים לְפָנַי יַעֲיִנְכֶם זֶה רַק מַסְכָּה?! בֶּן-אָדָם אֵינוֹ יָכוֹל לְעַזְרְכֶם וְלֹא יַעֲזְרְכֶם, אִם אַתֶּם צְרִיכִים עֲזָרָה זֶהוּ רַק מֵאֵת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכִיצַד חוֹזְרִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ? וְאֵיךְ הֵיכֵן הַשַּׁעַר לְהַכְנִס אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ? אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק ב', סִימָן פד): פּוֹתָחִים אֵת הַפֶּה, כִּי הַשַּׁעַר וְהַפֶּתַח לְהַכְנִס אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זֶהוּ רַק הַפֶּה. לְזֹאת צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשָׁמֵר עַל הַפֶּה, לֹא לְנַבְלוֹ, לֹא לְדַבֵּר דְּבָרִים בְּטָלִים רְכִילוֹת וְלִיצְנּוֹת וְלִשְׁוֹן-הַרֶעַ. אֲלֹא הַפֶּה צְרִיךְ לְהִיּוֹת הַסֵּלֶם לְעֵלוֹת הַשְּׂמִימָה, הַצְנֹר לְהַגִּיעַ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי הַסֵּלֶם זֶה הַקּוֹל. לְכֵן סֵלֶם בְּגִימְטְרִיָּה — קל. וְזֶה מֵה שְׂרָאָה יַעֲקֹב אָבִינוּ (בְּרֵאשִׁית כח, יב-יג): "וְהִנֵּה סֵלֶם מְצָב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשְּׂמִימָה, וְהִנֵּה מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים עֲלִים וְיִרְדִים בּוֹ, וְהִנֵּה הַיְיִ"ה נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי הַיְיִ"ה אֲלֵקִי אֲבִרְהֶם אָבִיךָ וְאֵלֵקִי יִצְחָק, הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שׁוֹכֵב עָלֶיהָ לְךָ אֶתְנַנֶּה וְלִזְרַעְךָ"; הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוֹרִיד נֶשְׁמָה מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת לְעוֹלָם הַעֲשִׂיָּה הַגִּשְׁמִי

רכה

לֹאן אַתָּה רַץ

וְהִחְמְרֵי הַזֶּה, וּמָה הַתְּכָלִית? שְׂיִחְזֹר וַיִּקְשֹׁר אֶת הָעוֹלָם
הַזֶּה לְעוֹלָם הַבָּא. וְכִיצַד מְקַשְׂרִים אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה
הַגְּשָׁמִי אֶל הָעוֹלָם הַבָּא הַרוּחָנִי, הָאוֹר אֵין סוּף?
עַל-יְדֵי הַתְּפִלָּה, אַף שְׂאֲתָה מִנְּח אַרְצָה, אַתָּה מִנְּח
בְּשָׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתִיו, עֲשִׂיתָ מָה שְׂעָשִׂיתָ, עִם כָּל
זֹאת אִם רַק תִּפְתָּח פִּיךָ וּתְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
לֹאט לֹאט תִּתְעַלָּה, עַד שְׂרָאֲשׁוּ יִגִיעַ הַשְּׂמִימָה, הַמִּנְח
שְׁלָךְ יִגִיעַ עַד רוּם הַמַּעְלוֹת. וְרַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (שִׁיחוֹת-
הַר"ן, סִימָן מו), שְׂאֲנַחְנוּ רוּאִים, שְׂכָל מָה שְׂיִוְתֵר גְּבוּהָ
אַצֵּל הָאָדָם, עוֹלָה מְעַלָּה מְעַלָּה. הַרְגֵל יְכוּלָה לְבַעֵט
בְּכַדוּר, וַיַּעֲלֶה הַכַּדוּר מְעַלָּה מְעַלָּה, הַיָּד יֵשׁ לָהּ כַּח
חֲזֵק יוֹתֵר, יְכוּלָה לְזַרֵק אֵיזָה חֲפֵץ לְמִרְחַק כְּמָה
קִילוֹמֶטְרִים, הִפָּה יְכוּל לְצַעֵק וַיִּשְׁמְעוּ הַדְּבוּרִים
לְמִרְחַק עֲצוּם. הָאֲזָנִים שׁוֹמְעוֹת לְמֵאוֹת קִילוֹמֶטְרִים.
הַעֵינַיִם רוֹאוֹת אֶת הַשָּׁמַשׁ וְהַיָּרֵחַ שְׂרַחוּקִים הֵם כָּל-כָּף
מִהָאָרֶץ כְּמֵאוֹת וְאַלְפֵי קִילוֹמֶטְרִים, סִיִּים רַבְּנוּ ז"ל
וְאָמַר: אֲבָל הַמִּחְשָׁבָה שֶׁל הָאָדָם שֶׁהִיא נִשְׁמָתוֹ, עוֹלָה
עַד אֵין סוּף, שְׂזוֹ מְדַרְגַת הַצְּדִיקִים, שְׂזוֹכִים לְגִלּוּי
אַלְקוֹת בְּמְדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה כְּזוֹ, שְׂמִתְגַּלָּה אֲלֵיהֶם הַקָּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא בְּעֲצָמוֹ, וְאֵיךְ? עַל-יְדֵי הַסֵּלֶם שֶׁהוּא הַקּוֹל
שֶׁל הָאָדָם, הַדְּבוּר שְׁלוֹ. וְאַף שְׂאָדָם נִצָּב אַרְצָה בְּתוֹךְ
הָאֲרָצִיּוֹת שְׁלוֹ, בְּתוֹךְ הַגְּשָׁמִיּוֹת וְהָעֲבִיּוֹת שְׁלוֹ, עִם כָּל

זאת אם אינו נופל בַּיָּאוֹשׁ וּבַדְּכָאוֹן, אֵינָנוּ מַגְבִּיֵּה יָדַיִם וְרַגְלַיִם וּבוֹרַח מִהַקְדָּשָׁה, אֲלֵא אֲדַרְבֵּה הוּא רֵץ אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְכָל יוֹם מְדַבֵּר אֵלָיו יְתַבְרַךְ, אֲזִי זוֹכָה לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגָה כְּזוֹ – שָׂרָאֲשׁוּ מַגִּיעַ הַשְּׂמִימָה, הַמַּחֲ שָׁלוֹ חוֹשֵׁב בְּתַכְלִית הַמְדַרְגּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, מִתְגַּלֶּה אֵלָיו הָאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, מִתְגַּלֶּה אֵלָיו הַשְּׂכִינָה. זוֹכָה לְ"וַהֲנֵה מִלְאֲכֵי אֱלֹהִים עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים בּוֹ"; שְׂרוּאָה מְרֵאוֹת וְחֲזִיוֹנוֹת נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים עַד מְאֹד, וּמִיַּחַד יַחֲוִדִים קְדוֹשִׁים, עַד שְׂזוּכָה לְרֵאוֹת מִלְאֲכֵי מַעְלָה בְּעֵינַי שְׂכָלוֹ. בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם הֵייתֶם יוֹדְעִים אֵיךְ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶתְכֶם וְרוֹצֵה אֶתְכֶם, אֵיךְ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁתְּקֵק שֶׁתְּשׁוּבוּ אֵלָיו בְּתִשׁוּבָה שְׂלֵמָה, וְתַפְתְּחוּ אֶת הַפֶּה וְתַדְבְּרוּ אֵלָיו, תִּלְמְדוּ תוֹרָה, תִּקְיְמוּ אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה, אֲזִי הֵייתֶם רוֹקְדִים מְרֵב שִׂמְחָה. אֲבָל לְהַגִּיעַ לְזֶה אֵי אֶפְשָׁר, אֲלֵא עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, הַחֲכָם שֶׁבְּדוֹר. אֲבָל הַסֵּמ"ךְ-מ"ם עוֹשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְהַסְתִּיר וּלְהַעֲלִים אֶת הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, הַיְכוֹל לְקַרְבְּכֶם אֵלָיו יְתַבְרַךְ, כִּי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם לֹא רַק שְׂרוּצֵה לְהַתְעַלֵּל בְּכֶם בְּרוּחַנִיּוֹת, לְהַכְשִׁילְכֶם בְּעֵבְרוֹת וּבַחֲטָאִים מְגַנִּים, אֲלֵא רוֹצֵה לְרֵאוֹת גַּם אֶת כְּשִׁלּוֹנְכֶם בְּגִשְׂמִיּוֹת. זוֹ הַרְשָׁעוֹת שֶׁל שְׁלִיחֵי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שֶׁבְּמִקּוֹם לְהַגְבִּיֵּה אֶת נַשְׂמוֹת

יִשְׂרָאֵל, בְּמָקוֹם לְחַדָּד אֶת מַחֵם וְשִׁכְלָם, וְלְהַחֲדִיר בָּהֶם תְּשׁוּבָה לְחֹזֵר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְעוֹרְרֵם לְקַיֵּם אֶת הַמְצִוּוֹת בְּשִׂמְחָה, לְחַזְקָם לְהִתְמַיֵּד בַּתּוֹרָה, הֵם עוֹד שׁוֹבְרִים אוֹתָם כְּחֶרֶס הַנֶּשֶׁבֶר. אָבֵל אִם אָדָם זוֹכֵה, וּמִתְקָרֵב אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, הֶחֱכֵם שְׂבִדוֹר, הוּא מְגַלֵּה לוֹ: "אַתָּה יוֹדֵעַ אֵיזָה כַחַ יֵשׁ לְנִשְׁמָתְךָ? אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִיר לֹא רַק אֶת עַצְמְךָ בַּתְּשׁוּבָה, אֲלָא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ". כִּי כָּל נִשְׁמָה וְנִשְׁמָה מְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לָהּ כַּחוֹת עֲלִיוֹנִים, כַּחוֹת אֲדִירִים לְהַחֲזִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בַּתְּשׁוּבָה, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (יוֹמָא פּוּ): יַחֲדִיד שְׁשֵׁב — מוֹחֲלִים לְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ; אִם נִמְצָא יַחֲדִיד בְּדוֹר, שְׁכַל-כְּף שְׂבוּר, וְנִמְצָא בְּמִצְבַּ שְׁלַחְצוּהוּ לְגַמְרִי, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵינְנוּ מִתְיָאֵשׁ, אֲלָא בּוֹרַח לְמָקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וּמִתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלוֹ, וְיִשָּׁר שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְאֵינְנוּ עוֹזֵב אֶת עַצְמוֹ, נִכְנָסִים בּוֹ כַּחוֹת הַנֶּפֶשׁ גְּדוּלִים, עַד שְׂיֵשׁ בְּכַחוֹ לֹא רַק לְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ, אֲלָא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ, וְשׁוֹם דְּבָר לֹא יָכוֹל לְשַׁבְּרוֹ, וּמִתְגַּלֵּה אֵלָיו הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעַצְמוֹ וְאוֹמֵר לוֹ (בְּרֵאשִׁית כח, יג): "אֲנִי הַנֵּץ" הָאֱלֹהִים אֲבִירָהּ אֲבִירָהּ וְאֵלָיִ יִצְחָק, הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לָךְ אֶתְנַנָּה וְלִזְרַעְךָ"; מָה אַתָּה כָּל-כְּף שְׂבוּר?! הִנֵּה אֲנִי נִמְצָא

אתה — אומר הקדוש-ברוך-הוא. אבל היכן מוצאים את הצדיק האמת, החכם שבדור? על זה צריכים הרבה לבקש את הקדוש-ברוך-הוא, כי ברגע שזוכים למצא את הצדיק האמת והחכם שבדור, אומר הנביא (ישעיה מ"ב, טז): "והולכתי עורים בדרך לא ידעו, בנתיבות לא ידעו אדריכם, אשים מחשף לפניהם לאור, ומעקשים למישור, אלו הדברים עשיתם ולא עזבתים"; אם רק זוכים להתקרב אל הצדיק האמת, החכם שבדור, הוא פוקח לכם את העינים לראות. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס') על-פי המשנה (תרומות, פ"ק ב', משנה א'): סתם חרש — אינו שומע ואינו מדבר; הינו לפני שאדם בא אל הצדיק האמת, הוא עור, חרש, איננו רואה אלקות, איננו שומע אלקות, ממילא אינו יכול לדבר אלקות. אבל אם אדם זוכה לבוא אל הצדיק האמת, החכם שבדור, הוא פותח לו את העינים, שיתחיל להסתכל על רוחניות אלקות שיש בכל פרט ופרט מהבריאה, אז שומע את הקדוש-ברוך-הוא; כי הקדוש-ברוך-הוא מדבר בכל יום ובכל שעה ובכל רגע אל האדם, אף אדם מפני רבוי עוונותיו, אינו זוכה לשמע. ובמקום זה הוא נופל ביאוש ובדכאון כזה, עד שאין לו פחות הנפש כבר, הוא נתון עמק ביאוש, ואינו יכול לדבר

רכט

לָאָן אַתָּה רַץ

אַלּוּ יתְבַרֵךְ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ
לְהִתְיַשֵּׁב: "לָאָן אַתָּה רַץ?!" מַה הַרְנוּחְתֶם עַד עַתָּה?!
מַה עָשִׂיתֶם עַד עַתָּה?! לָאָן הִגַּעְתֶּם עַד עַתָּה? לְכֹלֹם,
לְתִסְכּוּל, לְמַרְירוֹת, לְשִׁבְרוֹן לֵב, לְיֵאוּשׁ. מָרִים וְרָעִים
לְכֶם הַחַיִּים, אַתֶּם מֵיֵאֲשִׁים, מֵדוּעַ? כִּי אֵינְכֶם רוֹאִים
רוּחַנִיּוֹת אֱלֹקוֹת. וּכְמֵאֲמָרָם וַ"ל (מְדַרְשׁ שׁוּחַר טוֹב תְּהִלִּים
קמ"ו): אֵין צַעַר גָּדוֹל, וְאֵין יְסוּרִים גָּדוֹלִים וְקָשִׁים
כְּעוֹרוֹן עֵינַיִם; וְכֵן אֹמְרִים (נְדָרִים ס"ד): הַסּוּמָא חָשׁוּב
כְּמֵת; הֵינּוּ מִי שֶׁמְסַתּוֹבֵב עוֹר בְּזָה הָעוֹלָם, חָיִיו אֵינָם
חַיִּים, עוֹלָם חֲשֵׁף בְּעַדּוֹ. וְכֵן אֹמְרִים (יוֹמָא ע"ד): הַסּוּמָא
אֵין לוֹ שִׁבְעַ; תְּמִיד רָעַב, כִּי אֵינּוּ רוֹאֵה כְּלֹם, כָּל אֲשֶׁר
אוֹכֵל, נִדְמָה אֶצְלוֹ כְּקֵשׁ וְתִבְנָן. וְאָמַר רַבֵּנוּ וַ"ל
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ע"ו): הַסּוּמָא — מִי שֶׁהוּא עוֹר,
וְאֵינּוּ רוֹאֵה רוּחַנִיּוֹת אֱלֹקוֹת, אֵין לוֹ שִׁבְעַ — אֵינְנוּ
שִׁבְעַ מֵעַצְמוֹ, כָּל אֲשֶׁר עוֹשֶׂה, אֵינּוּ מְרַצֶּה, תְּמִיד רָעַב
וְצָמָא, תְּמִיד שָׁבוּר בְּקִשְׁיוֹת וּבְסַפְקוֹת עַל הַקְּדוּשָׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, אֵינְנוּ שְׁלֵם עִם עַצְמוֹ, וְאִף שֶׁתְּעוֹרְרוּ
וְתַחֲזִקוּ וְתִאֲמָצוּ, אֵינּוּ מוֹעִיל בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפְּן, כִּי
כָּל-כֶּף נִכְנָס בְּתוֹךְ עַצְמוֹ, עַד שֶׁאֵינְנוּ רוֹאֵה כְּלֹם.
לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְשָׂאֵל עֲצֻמְכֶם: "לָאָן
אַתָּה רַץ?!" מַה פְּעַלְתֶּם עַד עַתָּה? מָאוּמָה! הֵאֵם
הִתְחַלְתֶּם לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא?! הֵאֵם

הַתַּחֲלָתָם לְקַיִם אֶת הַמַּצּוֹת בְּשִׂמְחָה? ! הָאֵם הַתַּחֲלָתָם לְלַמַּד תּוֹרָה, וּלְהַרְגִישׁ אֶת הַנֶּעַם שֶׁבַתּוֹרָה? ! כְּמֵאמֶר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ע"א): יֵשׁ נְעִימוֹת בַּתּוֹרָה, בַּתּוֹךְ הַתּוֹרָה יֵשׁ עֲרֵבוֹת כְּזוֹ, שְׂמִי שְׂחָשׁ אֶת הַנְּעִימוֹת הַזֵּה, כְּכֹר אֵינְנוּ רוֹצֵה כָּלוּם, אֵינְנוּ רוֹצֵה שׁוּם שְׂכָר, אֲלֵא אֶת הַתּוֹרָה בְּעֶצְמָה; אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְהַרְגִישׁ נְעִימוֹת הַתּוֹרָה, כִּי יֵשׁ נְעִימוֹת לַתּוֹרָה, וְזֶה הָעֶקֶר — לְזִכּוֹת לְהַרְגִישׁ אֶת זֹאת. כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא הֵכִי מְאֹשֶׁר בַּחַיִּים, אֵינְנוּ צָרִיךְ שׁוּם בֶּן אָדָם שְׂיַעֲזָרְהוּ, הוּא עוֹזֵר לְעֲצָמוֹ וּלְאַחֵרִים. וְעַל זֶה אוֹמֵר הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה מ, כ"ט-לא): "נִתַּן לְיַעֲקֹב כֹּחַ, וּלְאִיִן אוֹנִים עֲצָמָה יִרְבֶּה, וְקוֹי הַיְוִי"ה יִחְלִיפוּ כֹחַ, יַעֲלוּ אֲבָר כַּנְּשָׁרִים, יִרוּצוּ וְלֹא יִיגְעוּ, יִלְכוּ וְלֹא יִיַּעֲפוּ"; בְּרַגַע שֶׁנִּתְגַּלָּה לְאָדָם אוֹר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִז כָּל רַגַע וְרַגַע חֲדָשׁ אֲצָלוֹ, וְשׁוּם דְּבָר לֹא שׁוֹבֵר אוֹתוֹ, וּמְחַזֵּק לֹא רַק אֶת עֲצָמוֹ, אֲלֵא אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל. אַחֵר יֵשׁוּב הַדַּעַת כְּזֶה, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, תִּשְׁאַלוּ אֶת עֲצָמְכֶם אֶת הַשְּׂאֵלָה הַזֹּאת: "לָאָן אַתָּה רָץ?!" כָּל חַיִּיכֶם יִהְיוּ אַחֵרִים לְגַמְרֵי. לְמָה לָכֶם לַחֲיוֹת בְּמְרִירוֹת, בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרָה שְׁחוּרָה? ! לְמָה לָכֶם לַחֲשׁוֹב, שְׂאִיִן לָכֶם שׁוּם תְּקוּנָה בַּחַיִּים? ! לְמָה תַּחֲיוּ בְּאֲשָׁלִיּוֹת, כְּאֵלוֹ זֶה יַעֲזֹר לָכֶם אוֹ אַחֵר וְכוּ'?! הֲלֹא אֵף אֶחָד לֹא יַעֲזֹר

לְכֶם. לְכֵן אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (ירושלמי בְּרִכּוֹת ט, א): אִם בָּאָה צָרָה עַל הָאָדָם, לֹא יִצּוּחַ לֹא לְמִיכָאֵל וְלֹא לְגַבְרִיאֵל, רַק לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ; וְזוֹ הַשְּׂמִיחָה הַכִּי גְדוּלָה, כְּשֶׁנִּתְבָּרַר הֵיטֵב לְאָדָם, שְׂאִין לוֹ אֵף אֶחָד בְּזֵה הָעוֹלָם — רַק הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאֵינְכֶם יְכוּלִים לְתַאֵר, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אִם רַק תִּתְחִילוּ לְשׁוּב אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְאֵיזָה נֶעַם תִּזְכּוּ. חֲבַל שְׁעוּבָרִים עַל הָאָדָם הַשְּׂבָעִים שָׁנָה שְׁלוֹ רַק בְּמַרְירוֹת, עֲצָבוֹת וְדַכְאוֹן, אֵין לוֹ יִשׁוּב הַדַּעַת, הֵנָּה עוֹלָה הָרִים וּגְבָעוֹת, וְהֵנָּה נוֹפֵל לְעֶמֶק תְּהוֹם, וְעוֹד פֶּעַם מְגַבִּיָּה עֲצָמוֹ וְשׁוּב נוֹפֵל, וְעוֹד פֶּעַם נוֹפֵל וְשׁוּב מְגַבִּיָּה עֲצָמוֹ, אֵינוֹ מוֹצֵא אֶת עֲצָמוֹ, נוֹפֵל לְתֵהוֹם וְקָר לוֹ, עוֹלָה עַל הַגְּבָעוֹת וְחָם לוֹ, וְיוֹרֵד שׁוּב וְכוּ' וְכוּ'; בְּבִקְרָא אֹמֵר מִי יִתֵּן עָרֵב, וּבְעָרֵב אֹמֵר מִי יִתֵּן בִּקְרָא. אֲבָל אִם אָדָם עוֹלָה לְמַעְלָה מִהַמָּקוֹם וּלְמַעְלָה מִהַזְּמַן, וּמִדְּבַק עֲצָמוֹ רַק בְּמָקוֹם בְּרוּךְ הוּא, וְחוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, מְכַנִּים בְּעֶצְמוֹ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֹה, אֶתוֹ, עִמּוֹ וְאֶצְלוֹ, מִתְפַּלֵּל בְּכָל יוֹם הַשָּׁלֹשׁ תְּפִלוֹת בְּצַבּוּר: שְׁחֲרִית, מְנַחָה וְעֶרְבִית, מְקַיֵּם אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, שׁוֹמֵר שֶׁבֶת, שׁוֹמֵר טְהָרַת הַמְשֻׁפָּחָה, שׁוֹמֵר מְצוֹת מְזוּזָה עַל פֶּתַח בֵּיתוֹ, מְנִיחַ תְּפִלִּין בְּכָל יוֹם, מְתַעֲטֵף עִם צִיצִית, נוֹתֵן צְדָקָה, אוֹכֵל כֶּשֶׁר, הֵישׁ עוֹד אָדָם יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר

ממנו? ! היש עוד אדם יותר שמח ממי שלומד תורה, שהיא חכמתו יתברך? ! האר"י הקדוש אומר: כשאדם זוכה ללמד בכל יום מקרא, הוא מעלה את עולם העשייה, כשאדם לומד משנה, הוא מעלה את עולם היצירה, אם אדם זוכה ולומד גמרא, מתעלה עד עולם הבריאה, שמתגלה לפניו הנשמה שלו, אם אדם זוכה ולומד מדרש וזהר וקבלה וחסידות ומוסר, נפתח לו עולם האצילות, שמרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, ומסתובב בזה העולם הכי מאשר, והוא כבר למעלה מהקרים והגבעות, למעלה מהתהום והשאול תחתית, איננו רוצה כלום רק את הקדוש-ברוך-הוא, איננו רוצה כלום רק לעזר ליהודים. לזאת, בני ובנותי היקרים! מאחר שעבר עליכם בחיים מה שעבר, תתחילו לישוב עצמכם: "לאן אתה רץ?!" רגע, למה עלי להיות בדכאון?! וכבר עולות בלבכם קשיות וספקות למה להיות בדכאון — פי אני עדין רוק או רוקה וכדומה, או התחננתי ואין לי שלום-בית, והמריבות שוכנות בו תדיר, או יש לי שלום-בית, אך אין לי ילדים, יש לי ילדים, אך אין לי נחת מהם, או שאין לי פרנסה ונסתבכתי בחובות, אבל הפתרון היחידי להנצל מכל הצרות, רק להמשיך את הקדוש-ברוך-הוא אצלכם, פי בלעדי הקדוש-ברוך-הוא שום

דָּבַר לֹא יִהְיֶה לָכֶם. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ
 לֵישֵׁב עֲצֻמְכֶם "לֹאן אַתָּה רָץ?"! "לְהִיכֵן אַתָּה בּוֹרַח?!"
 תִּתְחִילוּ לַחֲשֹׁב מָה עָבַר עָלֵיכֶם כָּבוֹד עַד עַכְשָׁיו?! וּמָה
 הֵצְלַחְתֶּם עַד עַתָּה?! אִף שֵׁשׁ לָכֶם כָּבוֹד כֶּסֶף, אִף שֵׁשׁ
 לָכֶם שְׁלוֹם-בַּיִת, אִף שֵׁשׁ לָכֶם כָּבוֹד כָּל הַתְּאוּוֹת,
 הַזּוּהֵי הַתְּכֵלִית?! הֲרֵי כָּל הַתְּכֵלִית — לְהַפִּיר אֶת
 הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּשַׁעֲשׂוֹעַ דְּמַלְכָא, לְזִכּוֹת לְדַבְּקוֹת כְּזוֹ, עַד
 שֶׁתִּרְגִּישׁוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה עִמָּכֶם
 וְאַצְלָכֶם. בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ אֶל מֶה הַצְּדִיק
 הָאֵמֶת, הַחֲכָם שֶׁבְּדוֹר רוֹצֶה לְהַבִּיאָכֶם — אֶל הַמַּדְרָגָה
 הַכִּי עֲלִיוֹנָה! תִּצְאוּ מֵעֲצֻמְכֶם! כִּי יֵשׁ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים
 לְזִכּוֹת אֲלֵיהֶם בְּזֶה הָעוֹלָם, אִם לֹא תִהְיוּ בְּטַלְנִים, אִם
 לֹא תִמְשְׁכוּ אַחַר רַמָּאִים וְצַבוּעִים וְשִׁקְרָנִים, רְשָׁעִים
 אַרוּרִים, הַמַּעֲלִימִים וּמְכַסִּים אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ,
 אִם לֹא תִטּוּ אֶזֶן אֶל כְּלֵי הַתְּקַשְׁרֹת וְאֶל הָעֲתוּנִים
 הַמְּלַכְלָכִים, הַמְּלָאִים זָבָל, שֶׁכָּל נוֹאֵף יוֹרֵק מִפִּיו קוּרֵי
 עַכְבִּישׁ לְתַפֵּס בָּהֶם מַחוֹת קִטְנִים כְּזָבוּבִים, וּלְלַכְּדֵם
 בְּרִשְׁתּוֹ; אִם לֹא תִשְׁמָעוּ בְּקוֹל הָעֶרְב-רַב, אֲלֵא בְּקוֹל
 הַצְּדִיק הָאֵמֶת, הַחֲכָם שֶׁבְּדוֹר, תִּזְכּוּ לְאוֹר כְּזֶה,
 שֶׁתִּרְגִּישׁוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתְּכֶם עִמָּכֶם
 וְאַצְלָכֶם, וְתִתְחִילוּ לֹמַר מֶה שֶׁאָמַר הַנְּבִיא (ישעיה כה,

ט): "וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא, הִנֵּה אֶלְקֵינוּ זֶה קוֹיֵנוּ לוֹ וְיוֹשִׁיעֵנוּ, זֶה הַיְי"ה קוֹיֵנוּ לוֹ, נִגְיֵלָה וְנִשְׁמָחָה בִּישׁוּעָתוֹ"; יִתְגַּלֶּה לְפָנֵיכֶם אוֹר וְזִיו וּדְבָקוֹת וְעֵרְבוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שְׁתּוֹכְלוּ לְהִרְאוֹת עִם הָאֲצָבַע: הִנֵּה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הִנֵּה הוּא; לֹא יִהְיֶה לָכֶם שׁוֹם קְשִׁיּוֹת, תִּדְעוּ אֲשֶׁר מֵה שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה, הַכֹּל בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצַדֵּק וּבְמִשְׁפָּט, וְכֹל מֵה שֶׁעוֹבֵר עֲלֵיכֶם, תִּגִּידוּ (תְּהִלִּים קמ"ה, יז): "צַדִּיק הַיְי"ה בְּכֹל דְרָכָיו, וְחֹסֵד בְּכֹל מַעֲשָׂיו", וְלֹא תִתְיַאֲשׁוּ; כִּי בְּאַמֶּת אָסוּר לְהִתְיַאֲשׁ, אָסוּר לְהִשָּׁבֵר אֶפְלוּ שֶׁעוֹבֵר עַל בְּנֵי-אָדָם מֵה שֶׁעוֹבֵר, עוֹבְרִים עֲלֵיכֶם מִשְׁבָּרִים, וְעַדִּין אַתֶּם רְחוּקִים מֵהַגְּלוּי אֱלֻקוֹת הַזֶּה, תֹּאמְרוּ (דְּבָרִים ל"ב, ד): "הַצּוֹר תָּמִים פָּעָלוּ, כִּי כָל דְרָכָיו צַדֵּק וּמִשְׁפָּט, אֵל אֲמוּנָה וְאֵין עוֹל, צַדִּיק וְיִשָּׁר הוּא"; הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹדֵעַ מֵה שֶׁעוֹשֶׂה, אֲנִי עִם הַשֶּׁכֶל הַקָּטָן שְׁלִי אֵינְנִי יְכוֹל לְהִבִּין. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְיָרִים! תִּקְחוּ עִצְמָכֶם בְּיַדְיָכֶם, וְתִשְׁאַלּוּ עִצְמָכֶם: "לָאָן אַתָּה רֵץ?!" בְּנוֹתֵי הַיְיָרֹת! רְאִינָה לְקַיֵּם אֶת רְצוֹן הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאַתֶּם, בְּנֵי הַיְיָרִים! תִּתְחִילוּ לְרוּץ לְתוֹךְ הַתּוֹרָה, תִּקְבְּעוּ עִתִּים לְתוֹרָה, תְּרוּצוּ לְחֻכְמֵי הַדּוֹר, לְצַדִּיקֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים, הַמְּלַמְּדִים תּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אֵין יוֹתֵר טוֹב מִתּוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה הִיא חַיֵּינוּ וְאַרְךְ יְמֵינוּ. וְאוֹמְרִים

חכמינו הקדושים (ירושלמי ראש השנה ד, ח): כִּינּוֹן שֶׁקִּבְּלָתֶם עֲלֵיכֶם עַל תּוֹרָה מְעֵלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאִלוּ לֹא חֻטַּאתֶם מִימֵיכֶם; אִף שֶׁעָשָׂה אָדָם כָּל מִינֵי הַבְּלִים בַּחַיִּים, כָּל מִינֵי עֲבֵרוֹת וְכוּ', אִף-עַל-פִּי-כֵן, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, בְּרַגְעַ שֶׁמִּקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ עַל הַתּוֹרָה, אוֹמֵר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: מְעֵלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאִלוּ לֹא חֻטַּאתֶם. כַּמָּה 'קָשָׁה' זֶה לְהַכְנִס לְבֵית-הַכְּנֶסֶת וּלְבֵית-הַמִּדְרָשׁ לְשָׁעָה, לְשִׁמְעַ חֲכָם לְדַרְשׁ תּוֹרָה, אוּ לְלַמֵּד לְעֲצָמוֹ תּוֹרָה?! רַבֵּנוּ ז"ל אוֹמֵר (שיחות-הַר"ן, סִימָן יז): כְּשֶׁהַתּוֹרָה מֵרָאָה אֶהְבָּה לְאַחַד, אָז אֵין רוּצָה כָּלֵל עוֹלָם הַבָּא, רַק שְׂרוּצָה אֶת הַתּוֹרָה בְּעֲצָמָה; הֵינּוּ אִם הַתּוֹרָה הֵיטָה מְגֵלָה לְפָנֵיכֶם פְּנִיָּה, לֹא הֵייתֶם רוּצִים שׁוֹם שְׂכָר, אֶלֶּא אֶת הַתּוֹרָה בְּעֲצָמָה. כִּי אֵין עוֹד זִיו וְנַעַם וְעֲרָבוֹת כְּלַמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִיא חֲכָמְתוֹ יְתִבְרֵךְ. אֲבָל הַשֶּׁכֶל וְהַמַּחֲשָׁה שֶׁל הָאָדָם כָּל-כָּף נִקְטָן, עַד שֶׁחֹשֵׁב — מָה אֲשַׁב וְאֶלְמַד עוֹד פְּעַם מִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ?! אָזִי בּוֹרַח אֶל הַבְּלִים, וְאַחֲרֵי-כֵן מְסַתְּבֵךְ בְּחֻשָׁן, וְנוֹפֵל בְּתַהוֹם, וּמְסַתְּבֵךְ עִם בְּנֵי-אָדָם וְסוֹבֵל עֲנִיּוֹת, וְעוֹבֵר עָלָיו מַה שֶׁעוֹבֵר. אֲבָל אִם תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹל צְדִיקֵי הָאֱמֶת, חֲכָמֵי הַדּוֹר, הַמְּגַלִּים לְכֶם אֶת מְעֵלַת לַמּוּד הַתּוֹרָה, אָז הֵייתֶם יוֹשְׁבִים וְלוֹמְדִים בְּכָל יוֹם תּוֹרָה; כִּי כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה וְלוֹמֵד בְּכָל

יום מקרא, משנה, גמרא, מדרש, מאיר עליו אור הד' עולמות, אבל הסמ"ך-מ"ם אינו רוצה שאדם ילמד למודים אלו, כי אינו רוצה שימשך עליו אור וזיו ודבקות הבורא יתברך שמו, אזי מסבך אותו בכל מיני סבוכים, שובר אותו בכל מיני שברים, עד שעוזב את התורה לגמרי. הכל בא מחמת שמרחק עצמו מהצדיק האמת החכם שבדור, ורץ אל ערב-רב, אל רמאים וצבועים ושרקנים, המרמים אותו. הבה התבוננו, הלא סוף כל סוף התורה היא האוצר הנצחי שלכם! ואם אדם היה יודע איזה שכר מקבל בפשלומד רק פסוק אחד, כשזוכה ללמד רק משנה אחת, מימרא אחת, הלכה אחת, אזי היה שש ושמח, והיה נכנס לבית-הכנסת ולבית-המדרש, ושמח לקרא פסוק, לשון משנה, לגרס הלכה ומימרא, והיה הכי מאשר, והיה רוצה עוד פסוק ועוד משנה, עוד מימרא ועוד הלכה, והיה שותה בצמאון את דברי התורה. אבל אדם אינו יודע ואינו טועם את הטעם הזה, ולכן מתרשל. כמו-כן אם אדם היה יודע מה זה לעשות מצוה, לקיים רצונו יתברך, היה שש ושמח, כי אין עוד דבר גדול יותר מלעשות רצון הקדוש-ברוך-הוא, לקיים את המצוות, שזו השמחה הנצחית, השמחה האמתית. ומכל שכן וכל שכן כשאדם זוכה, ובא ומדבר אל

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלוֹ, אִז כָּבֵר אֵינוֹ
 צָרִיךְ אֶף אֶחָד, כִּי אֶפְלוּ כְּשִׁמְעִיק לוֹ אוּ מְצַטְעֵר בְּאִיזָה
 צַעַר, יֵשׁ לוֹ הַפְתָּכֶת לְמִי לְבָרַח. לְכֵן אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶם, בְּנֵי
 הַיְקָרִים! תַּעֲזֹבוּ כָּבֵר אֶת כָּל הַשְּׁטִיּוֹת וְהַדְּמִיוֹנוֹת, אֶת
 כָּל הַמְרִירוֹת וְהַעֲצָבוֹת וְהַקְטָנוּנִיּוֹת, זֶה רַב עִם זֶה, זֶה
 מִתְקוּטֵט עִם זֶה, זֶה שׁוֹנֵא לְזֶה, הֵיכֵן אַתֶּם?! "לָאן
 אַתָּה רַץ?!" לְשֵׁאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתִיו! מָה אַתֶּם
 צָרִיכִים לְהַשִּׁיב עַל כָּל קוֹל הַיּוֹצֵא מֵאִיזָה שׁוֹטָה אוּ
 אָוִיל, לְמָה לְכֶם לַחֲיוֹת בְּמְרִיבוֹת, בְּוִכּוּחִים, בְּאִי
 הַבְּנוֹת וּבְקַטְטוֹת?! תִּדְבְּקוּ עֲצֻמְכֶם אֱלֹיו יִתְבַּרֵךְ, אוּ
 אִז תִּזְכּוּ לְשַׁפֵּעַ זִיו וְאוֹר כְּזֶה, שְׁלֵא תִרְצוּ שׁוּם דְּבָר,
 וְאֶף אֶחָד לֹא יוּכַל לְשַׁבֵּר אֶתְכֶם. וְתֹאמְרוּ לְעֲצֻמְכֶם:
 "וּמָה בְּכַף אִם הֵהוּא צָעֵק עָלֵינוּ?! וּמָה בְּכַף אִם הֵהוּא
 אָמַר לָנוּ מִשֶּׁהוּ?!" גַּם כָּלֵב נוֹבַח, הִרְאִיתֶם אָדָם הוֹלֵךְ
 בְּרָחוֹב וְכָלֵב נוֹבַח לְמוֹלוֹ, וְכִי יַעֲנֶה לְכָלֵב?! הֲלֹא
 לְשׁוֹטָה יִחְשַׁב. שְׁיִנְבַח הַכָּלֵב כָּל שִׁיחֲפֵץ, זֶה בְּרִיא
 לוֹ. הִרְאִיתֶם אָדָם עוֹמֵד לְמוֹל כָּלֵב, וְהַכָּלֵב נוֹבַח, הֲגַם
 הָאָדָם יִנְבַח לְמוֹלוֹ?! לְטַפֵּשׁ יְדָמָה. אֶלֶּא יִתֵּן לְכָלֵב
 לְנִבַּח כְּרִצוֹנוֹ. כֵּן הַדְּבָר כְּשֵׁאָדָם דְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, אֵינוֹ מְסַתְּפֵל וְאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ שְׁהַכָּלָבִים נוֹבְחִים; כָּל
 אֱלוֹ הַעֲרָב־רַב שֶׁהַתְּעַרְבוּ בֵּין נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נוֹבְחִים
 בְּכָל יוֹם בְּכָלִי הַתְּקַשְׁרֶת נֶגֶד הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,

רחמנא לצלן, ונגד כל הקדוש לעם ישראל, נגד
 התורה והמצוות, אין להם עסק אחר — רק חרדים,
 דתיים. למה צריך לענות להם?! כָּלֵב נובח — תנו
 לו לנבח, זה בריא מאד. אנחנו, בני היקרים! צריכים
 לפרסם את הקדוש-ברוך-הוא בכל העולם כּלוּ,
 ולהיות אור לגויים, לגלות לכלם, אשר "מלא כל
 הארץ כבודו" (ישעיהו, ג), והוא יתברך ממלא כל עלמין
 וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין, והכל זה אלקות
 ואלקות זה הכל. אף שנדמה שזו מדרגה גבוהה
 לזכות אליה, אבל זכרו שבשביל התכלית הזו
 נבראתם וירדתם לעולם הגשמי והחמרי הזה; בשביל
 זה אתם נמצאים פה — להיות שמחים ולשמח
 נשמות ישראל, ללמד תורה בכל יום; אם אדם היה
 יודע מה יקבל על סיום מסכתא אחת, היה רוקד כל
 היום רק מחמת שזכה לסיים מסכתא. ומובא בתקוני
 זהר (יד:): כִּשְׂאֵדָם זֹכָה לְסִיּוּם מִסְכַּת אַחַת, נוֹתְנִים לוֹ
 עוֹלָם אֶחָד, יוֹרֵשׁ עוֹלָם שָׁלֵם; בְּנֵי-אָדָם אֵינָם יוֹדְעִים
 אֵיךְ לְנַצֵּל אֶת זֹאת, מִדּוּעַ? כִּי שְׁמוֹ שֶׁל הַסֵּמ"ך-מ"ם
 זֶה רֵאשִׁי תְבוּת: ס'יום מ'סכתא א'ין ל'עשות
 (סמא"ל); על-פן אינו נותן לך לעשות סיום, ודוחה
 אותך למחר ולמחרתים. אבל אם אדם מתגבר עליו
 ומסיים מסכתא, בזה הוא מכלה את הַסֵּמ"ך-מ"ם

לְגַמְרֵי, הוֹרֵג אֶת הָעָרֶב-רֵב כְּלִיל. לְזֹאת, בְּנֵי הַיְקָרִים!
 תִּקְחוּ עִצְמֵכֶם בְּיַדְיְכֶם, וְתִתְחִילוּ לְלַמַּד תּוֹרָה, תִּתְחִילוּ
 לְסַיֵּם מִסְכַּת אַחַת, וְתִקְבְּלוּ עַל זֶה שְׂכָר אֵין סוּף,
 תִּתְחִילוּ לְגַרֵם מִשְׁנִיּוֹת בְּכָל יוֹם פָּרָק אַחַר פָּרָק,
 וּכְשֶׁתִּזְכּוּ לְסַיֵּם שְׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, עַל-יַדֵי סִיּוּם
 הַשָּׁשִׁים מִסְכָּתוֹת, אַתֶּם כּוֹבְשִׁים אֶת הַסֵּמ"ך-דָּמ"ם
 לְגַמְרֵי. וּבְעֵבוֹר זֶה רְאֵשֵׁי תִבּוֹת שֶׁל שְׁמוֹ: ס' מ'סְכָּתוֹת
 אֵין ל'לְמַד (סמא"ל), שְׁאִינְנוּ מִרְשָׁה לְלַמַּד מִשְׁנָה.
 לְזֹאת, בְּנֵי הַיְקָרִים! רְאוּ מַה לְפָנֵיכֶם! וְתִתְחִילוּ
 לְהִתְיַשֵּׁב: "לֶאֱן אַתָּה רֵץ?!" עֲזְבוּ אֶת כָּל הַמְרִירוֹת,
 אֶת כָּל הַמַּחְלָקָת וְהַמְרִיבוֹת, אֶת כָּל הָעֲצָבוֹת וְהַדְּפֹאוֹן,
 וְתִתְחִילוּ לְשֹׁמַח בְּנִקְדַּת יְהוּדוּתְכֶם, וְתִהְיוּ גְּאִים בְּזֶה
 שְׁאַתֶּם יְהוּדִים, תִּלְכוּ בְּגֹאוֹן עִם הַזְקֵן וְהַפְּאוֹת שְׁלָכֶם,
 שְׁזֵהוּ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, תִּהְיוּ גְּאִים עִם הַצִּיצִית וְהַתְּפִלִּין
 שְׁלָכֶם, עִם הַמְּזוּזָה שְׁעַל פֶּתַח בֵּיתְכֶם, תִּהְיוּ גְּאִים עִם
 הַשֶּׁבֶת שְׁלָכֶם, עִם הַתּוֹרָה שֶׁהִיא מְנַת חֻלְקְכֶם. כִּי מַה
 שְׁיֵשׁ לָכֶם, אֵין לְאַמוֹת הָעוֹלָם, וְהֵם מְקַנְאִים בָּנוּ.
 לְזֹאת, בְּנֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהַכְנִיס דְּבָרֵי אֱלוֹ הַיֵּטֵב
 הַיֵּטֵב בְּתוֹךְ לְבַבְכֶם, כִּי סוּף כָּל סוּף לֹא נִחְיָה לְנֻצָח,
 יְבוֹא הַיּוֹם שְׁנִצְטָרֵךְ לְעֹזֵב אֶת זֶה הָעוֹלָם, וְחָבַל שְׁנַעֲזֹב
 אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּלֹא כְּלוּם, כְּשֶׁמְאוּמָה בְּיַדֵינוּ. בְּאוּ
 נִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עוֹד עֲכָשׁוּ, וְנִתְחִיל עוֹד עֲכָשׁוּ

לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְשִׁפְת הָאֵם שְׁלָנוּ! בָּאוּ
 עֲכָשׁוּ נִתֵן צְדָקָה לְעַנְיִים מְרוּדִים! בָּאוּ עֲכָשׁוּ נַעֲשֵׂה
 חֶסֶד אַחַד עִם הַשָּׁנִי, שְׁזֵה חָשׁוּב מְאֹד אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ.
 כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (נִלְקוּט הוֹשַׁע תַּקְכַּב): אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, חֲבִיב עָלַי חֶסֶד שְׁאַתֶּם גּוֹמְלִים זֶה לְזֶה יוֹתֵר מִכָּל
 הַזִּבְחַ שְׁזָבַח שְׁלֹמֵה לְפָנָי; הֵינּוּ הַחֶסֶד שִׁיְהוּדֵי עוֹזֵר
 לְשָׁנֵי חֲבִיב מְאֹד אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ, יוֹתֵר מֵאֶלֶף עוֹלוֹת
 שֶׁהַקָּרִיב שְׁלֹמֵה הִמְלִיךְ. בָּאוּ נְסִיעֵ זֶה לְזֶה! בָּאוּ נְשַׁמַּח
 אֶת הַזּוֹלָת! הִבֵּה נְשַׁמַּח עַנְיִים! הִבֵּה נְשַׁמַּח חֲתָנִים
 וְכֻלוֹת יְתוּמִים וְיִתוּמוֹת! הִבֵּה נַעֲזֹר לְעַם יִשְׂרָאֵל לְשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה! בָּאוּ נְדַבֵּר עַל לֵב אֲנָשִׁים שְׁבוּרִים וְרִצּוּצִים,
 גְּלַמּוּדִים וְאֲמָלָלִים! בָּאוּ נַחֲזֵק יְהוּדִים מִסְכָּנִים,
 שֶׁשָּׁכְלוּ יִקְרִייהֶם בְּמִלְחָמוֹת! כְּמָה אֲנָשִׁים סוֹבְלִים
 סָבֵל נוֹרָא זֶה, שְׁאַבֵּד לָהֶם בֵּן אוֹ בַת, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן?!
 כְּמָה סוֹבְלֵי חֲלָאִים שׁוֹכְבִים עֲכָשׁוּ בְּבִתֵי חוּלִים, וְאִף
 אַחַד אֵינוֹ מְסַתְּפֵל עֲלֵיהֶם, וְאֵינוֹ שֵׁם לֵב אֲלֵיהֶם?! בָּאוּ
 נַחֲזֵקִים וְנֶאֱמָצָם! בָּאוּ נְבַקֵּר חוּלִים! בָּאוּ נְנַחֵם
 אֲבָלִים! הִבֵּה נְשַׁמַּח לְבוֹת נְשָׁבְרִים וְנִדְכָּאִים! וּבְזֻכוֹת
 זֶה, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יָאִיר עָלֵינוּ הָאוֹר אֵינן סוֹף בְּרוּךְ
 הוּא, וְנִזְכָּה כָּבֵר לְרֵאוֹת אֶת הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמוֹ
 עֵינֵינוּ, וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּמִהְרָה, שֶׁשְׁכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ
 תִּתְגַּלֶּה לְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ!